

човѣка да ги гледа. Туришъ костенурчето на дланъта си и то тутакси си изважда главичката и се оглежда наоколо съ малкитѣ си очички. „Ето, затова трѣбва костенурката да е излѣзла на пѣтя ви да търси мѣсто, да си снесе яйцата, — завърши Иванъ разказа си.

Костенурката не живѣ у мене дълго време. Една нощъ валѣ силенъ дъждъ; кацата се напълнила съ вода и тя изпълзѣла отъ нея. Вѣроятно тя е отишла въ блатото, пъкъ и азъ не съжалявахъ твърде много за нея — наситихъ ѝ се.

По-после азъ се запознахъ по-добре съ костенуркитѣ на свобода и разбрахъ, че по нашитѣ мѣста има два вида костенурки: блатни и сухоземни. Сухоземната костенурка се отличава отъ блатната по изпжкналата си горня чурупка и по-голѣмитѣ си жълти петна. Тя живѣе въ гориститѣ мѣста и се храни съ насѣкоми, червеи и охлюви. Месото е доста вкусно. Въ тропическитѣ морета живѣятъ разни костенурки, отъ които нѣкои сж много голѣми.

Костенуркитѣ на краката си иматъ прѣсти: на преднитѣ по петъ, а на заднитѣ по четири прѣста. Прѣститѣ на блатнитѣ костенурки сж съединени съ плавателна ципа, която имъ помага за плаване. Въ случай на опасностъ костенурката изведнажъ се скрива въ чурупката си.

Сега азъ мога да потвърдя думитѣ на Ивана за костенуркитѣ, макаръ че и Мирчо бѣше правъ, като казваше, че ядатъ трева. Много години се минаха отъ моята срѣща съ костенурката, ала и сега не мога безъ усмивка да си припомня, какъ накрахъ моитѣ качулати гължби да мжтятъ костенуркини яйца и колко бѣхъ се уплашилъ отъ „живия камъкъ“.

С. Б.